

Vlaams
Parlement

stuk **641** (2009-2010) – Nr. 5
ingediend op 21 oktober 2010 (2010-2011)

Ontwerp van decreet

betreffende de private arbeidsbemiddeling

Verslag

namens de Commissie voor Economie,
Economisch Overheidsinstrumentarium, Innovatie,
Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie
uitgebracht door de heer Jan Laurys

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Patricia Ceysens.

Vaste leden:

de heer Robrecht Bothuyne, mevrouw Martine Fournier, de heren Jan Laurys, Koen Van den Heuvel;
de heren Frank Creyelman, Johan Deckmyn, Chris Janssens;
de dames Patricia Ceysens, Lydia Peeters;
mevrouw Güler Turan, de heer Bart Van Malderen;
de heer Matthias Diependaele, mevrouw Helga Stevens;
de heer Ivan Sabbe;
de heer Filip Watteeuw.

Plaatsvervangers:

de dames Sonja Claes, Kathleen Helsen, Griet Smaers, de heer Eric Van Rompuy;
de heer Pieter Huybrechts, mevrouw Katleen Martens, de heer Jan Penris;
mevrouw Fientje Moerman, de heer Herman Schueremans;
de dames Kathleen Deckx, Mia De Vits;
de dames Vera Celis, Lies Jans;
de heer Lode Vereeck;
mevrouw Elisabeth Meuleman.

Stukken in het dossier:

- 641** (2009-2010) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2: Amendement
– Nr. 3: Verslag over hoorzitting
– Nr. 4: In eerste lezing aangenomen artikelen

INHOUD

I.	Toelichting door de minister.....	4
1.	Aanpassing van de erkenningsregeling	4
2.	Registratieregeling	4
3.	Beschermingsbepalingen	5
4.	Administratieve vereenvoudiging.....	5
5.	Verruiming van de definitie van private arbeidsbemiddeling.....	5
6.	Toeziht- en sanctiebepalingen	5
7.	Klachtenprocedure	6
II.	Algemene bespreking	6
III.	Artikelsgewijze bespreking	15
IV.	Tweede lezing	23
V.	Eindstemming	24
	Gebruikte afkortingen	25

De Commissie voor Economie, Economisch Overheidsinstrumentarium, Innovatie, Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie besprak dit ontwerp van decreet op haar vergaderingen van 30 september en 12 en 14 oktober 2010.

Er werden hoorzittingen georganiseerd op 6 en 12 oktober 2010 (zie *Parl. St.* VI. Parl. 2009-10, nr. 641/3).

I. TOELICHTING DOOR DE MINISTER

De heer *Philippe Muyters*, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport licht het ontwerp van decreet toe.

De minister verklaart dat het IAO-verdrag nr. 181 van 19 juni 1997 de basis voor de Vlaamse regelgeving inzake private arbeidsbemiddeling is. Het doel van het verdrag is een toelatingsregeling voor de private arbeidsmarkt in te stellen en tegelijk te zorgen voor een maximale bescherming van de werkzoekenden en werknemers tegen eventuele misbruiken. Om dat mogelijk te maken moet er natuurlijk ook toezicht worden georganiseerd. Er bestaat een Vlaamse regelgeving over private arbeidsbemiddeling met het decreet van 13 april 1999 met betrekking tot de private arbeidsbemiddeling. Dit decreet moet nu in overeenstemming worden gebracht met de Europese Dienstenrichtlijn. Dat is dan ook hetgeen nu ter bespreking voorligt. De belangrijkste wijziging is dat de erkenningsregeling wordt aangepast en dat er beschermingsbepalingen worden ingevoerd.

1. Aanpassing van de erkenningsregeling

Volgens de actuele regelgeving moet elk bureau dat diensten van private arbeidsbemiddeling verricht erkend worden. Dit moet aangepast worden aan de Europese Dienstenrichtlijn. Voor uitzendactiviteiten kan een dergelijke erkenning nog altijd worden gebruikt. Voor andere activiteiten van private arbeidsbemiddeling, zoals de plaatsing van werknemers of outplacement, kan de bestaande erkenningsregeling niet langer behouden blijven. In het kader van de erkenningsregeling moet immers een onderscheid worden gemaakt tussen twee situaties: het vrije verkeer van diensten en vestiging. In het kader van het vrije verkeer van diensten is een erkenningsregeling alleen mogelijk als er sprake zou zijn van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid of bescherming van het leefmilieu. Als de noodzakelijkheid van deze maatregelen niet of onvoldoende kan worden aangetoond, kan een erkenningsregeling niet langer behouden blijven. Een erkenningsregeling bij vestiging van een bureau voor private arbeidsbemiddeling kan wel beschouwd worden als een dwingende reden van algemeen belang, vermits ze de bescherming van werknemers, werkzoekenden en gebruikers beoogt. Maar als men in dat geval een erkenningsregeling zou invoeren, dan blijft men geconfronteerd worden met bureaus die in een andere lidstaat zijn gevestigd en die in het kader van het vrij verkeer van goederen en diensten activiteiten kunnen ontplooiën in Vlaanderen. Dan zou men een aanzienlijke benadeling kunnen krijgen van in Vlaanderen gevestigde bureaus. Daarom wordt ervoor gekozen om voor de private arbeidsbemiddeling, met uitzondering van de uitzendsector, af te zien van een erkenningsregeling. Wel komt er een gelijk beschermingsniveau maar met de minste administratieve lasten via genuanceerde en gerichte sanctiebepalingen.

2. Registratieregeling

De SERV vraagt in zijn advies van 16 december 2009 een registratieregeling. Ook daarvan wordt afgezien. De minister is van oordeel dat deze registratieregeling verder zou gaan dan de Detacheringsrichtlijn 96/71 EG, over de grensoverschrijdende detachering van werknemers. In dat verband moet rekening worden gehouden met het feit dat de federale overheid van deze mogelijkheid reeds gebruik heeft gemaakt voor de invoering van de LIMOSA-meldingsplicht die sinds 1 april 2007 in België van toepassing is om de naleving van de sociale reglementering te controleren. Als daar nu nog een registratieregeling bovenop zou komen, dan zou dat verder gaan dan wat de Detacheringsrichtlijn toelaat,

hetgeen kan worden geïnterpreteerd als een belemmering van het vrije personen- en dienstenverkeer. De invoering van een registratieregeling zou voor de bedrijven overigens ook voor bijkomende administratieve lasten zorgen. Er is al een LIMOSA-meldingsplicht voor iedereen die in België werk vindt. Daarbovenop nog eens een registratieplicht zou die administratieve lasten nodeloos verhogen.

Beter dan een registratieregeling is een uitwisseling van elektronische gegevensstromen tussen de federale overheid en de gewesten. Hierdoor kunnen de inspectiediensten een volledig zicht krijgen op de activiteiten inzake private arbeidsbemiddeling van in het buitenland gevestigde bureaus. In dat kader werd trouwens een samenwerkingsakkoord gesloten tussen de federale overheid en de gewesten, waarvan de ondertekeningsprocedure thans lopende is.

3. Beschermingsbepalingen

Wat de beschermingsbepalingen betreft wordt er teruggekeerd naar de basisfilosofie van IAO-verdrag nr. 181. Voor de bescherming van werknemers en werkzoekenden wordt een gelijk maar minder administratief belastend beschermingsniveau ingevoerd. De handhaving wordt verzekerd via een divers sanctie-instrumentarium en er is een verschuiving van a-priori naar a-posterioricontroles. Een erkenningsregeling is in de praktijk een a-priori controle. De inspectie is er klaar voor om op deze manier te beginnen werken. Zo kan de handhaving door middel van een hervormd sanctie-instrumentarium gegarandeerd worden. Daaronder vallen strafrechtelijke bepalingen en mogelijkheden van administratieve geldboetes.

4. Administratieve vereenvoudiging

Er komt dus een belangrijke administratieve vereenvoudiging. De erkenningsregeling valt weg, behalve voor de uitzendsector. Er is ook geen verplichting meer om een jaarlijks activiteitenverslag op te stellen. Er is ook niet langer de verplichting om een bepaalde rechtsvorm aan te nemen. Voor de uitzendbedrijven wordt de aanvraagprocedure vereenvoudigd. Die filosofie van administratieve vereenvoudiging zal ook doorgetrokken worden in de uitvoeringsbesluiten.

5. Verruiming van de definitie van private arbeidsbemiddeling

Een belangrijk punt in dit ontwerp, dat te maken heeft met de federale wetgeving is de verruiming van de definitie van private arbeidsbemiddeling. Op dit ogenblik is die definitie gekoppeld aan de wet van 24 juli 1987. Die wetgeving geeft problemen op het vlak van controles op illegale detachering. Er is een grijze zone, die het moeilijk maakt om de inspectie zijn werk te kunnen laten doen. De definitie die is opgenomen in artikel 3, punt 1°, maakt het sluitend voor het hele toepassingsgebied, zodat de inspectie zijn werk kan doen bij alle vormen van arbeidsbemiddeling. De voorgestelde definitie is in overeenstemming met de Europese richtlijn 2008/104/EG van 19 november 2008 betreffende de uitzendarbeid. Een en ander geldt ook voor nieuwe vormen van arbeidsbemiddeling zoals e-bemiddeling.

6. Toezicht- en sanctiebepalingen

De toezicht- en sanctiebepalingen worden hervormd in functie van de ernst van de inbreuken. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen lichte, zwaardere en de zwaarste inbreuken. Een overzicht wordt door de minister in tabelvorm gegeven.

Inbreuken	Administratieve geldboete	Strafrechtelijke geldboete	Gevangenisstraf
Lichte inbreuken	50 tot 500 euro	/	/
Zwaardere wanbedrijven	100 tot 1000 euro	50 tot 500 euro (x 5,5 opdecimen)	/
Zwaarste wanbedrijven	250 tot 2500 euro	125 tot 1250 euro (x 5,5 opdecimen)	8 dagen tot 1 jaar

7. Klachtenprocedure

Ten slotte is er ook een formele klachtenprocedure uitgetekend in artikel 21. Klachten kunnen schriftelijk, telefonisch en elektronisch worden ingediend bij een klachtenorgaan. De klacht moet duidelijk gemotiveerd worden om ontvankelijk te zijn. Klachten kunnen worden ingediend door natuurlijke personen, rechtspersonen en door de representatieve werknemers- en werkgeversorganisaties. De volledige procedure wordt uitgewerkt in de uitvoeringsbesluiten. Naast die formele klachtenprocedure zal men nog altijd rechtstreeks een klacht kunnen indienen bij de afdeling Inspectie van het Departement Werk en Sociale Economie. Het blijft ook nog altijd mogelijk dat klachten worden behandeld door een ad-hocklachtenorgaan van de sector, dat door het paritair overlegorgaan van de sector wordt ingesteld.

Tot slot van zijn toelichting overloopt de minister nog kort de indeling van het ontwerp.

II. ALGEMENE BESPREKING

De heer *Chris Janssens* heeft opmerkingen over de erkenningsregeling. In het voorontwerp was opgenomen dat bureaus aan bepaalde voorwaarden moeten voldoen om een erkenning van de Vlaamse overheid te krijgen. Door de Europese Dienstenrichtlijn wordt de erkenningsregeling grondig veranderd. De fractie van de spreker sluit zich aan bij het standpunt van de SERV, die pleit voor een registratieregeling, omdat toezicht op de naleving van de wetgeving veronderstelt dat men weet welke arbeidsbemiddelaars actief zijn op de Vlaamse arbeidsmarkt. Ook de heer Janssens pleit er dus voor dat alle arbeidsbemiddelaars, zowel Vlaamse als buitenlandse, vooraf zouden worden geregistreerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie. Wanneer een bureau inbreuken zou plegen op de regelgeving, dan kan de registratie worden geschorst of geschrapt. Volgens de SERV had de bestaande erkenningsregeling overigens al aanzienlijk het kenmerk van een registratieregeling. Het Waalse Gewest past overigens al een dergelijke registratieregeling toe. De spreker zegt dat het Waalse Gewest daar niet voor op de vingers is getikt door het Europese Hof van Justitie.

De spreker vraagt of door het afschaffen van de erkenningsregeling en het niet invoeren van een registratieregeling de inspectie nog zal kunnen optreden tegen bureaus die de regelgeving overtreden. Hoe kunnen bureaus die niet in Vlaanderen gevestigd zijn gecontroleerd worden?

Als alternatief voor de registratieregeling, wil de minister zich baseren op de uitwisseling van gegevens, tussen verschillende diensten en databanken, onder andere wat belastinggegevens betreft. In de memorie van toelichting wordt in dat verband verwezen naar een ontwerp van samenwerkingsakkoord met betrekking tot de coördinatie van de controles inzake illegale arbeid en sociale fraude. Is dit akkoord ondertussen door de federale over-

heid en de gemeenschappen en gewesten ondertekend? Kan dat wel worden ondertekend door een Federale Regering van lopende zaken?

De spreker zegt dat de SERV in zijn advies ook vraagt dat er zou worden onderzocht of het mogelijk is door de bundeling van bestaande gegevensbronnen voldoende zicht te krijgen op buitenlandse dienstverleners die arbeidsbemiddelingsdiensten in Vlaanderen willen verrichten. De raad vraagt de resultaten van dergelijk onderzoek te bespreken met de sociale partners, vooraleer verdere regelgeving wordt voorbereid. Blijkbaar heeft de minister ook met deze aanbeveling geen rekening gehouden.

De SERV vindt het voor het overige merkwaardig dat in artikel 5 van het decreet allereerste administratieve formaliteiten wel behouden blijven. Volgens de SERV is die werkwijze niet conform de bepalingen van artikel 16 van de Dienstenrichtlijn. En omdat de Vlaamse overheid onvoldoende zicht zal hebben op de werking van de buitenlandse bureaus, zullen die formaliteiten de facto alleen maar aan de in Vlaanderen gevestigde bureaus kunnen worden opgelegd. Dat zal tot een fundamenteel ongelijke behandeling leiden tussen Vlaamse en buitenlandse bureaus. De spreker vindt dat onaanvaardbaar.

In het kader van de bestaande regelgeving werden de SERV en de sociale partners altijd nauw betrokken bij de uitvoering van het beleid inzake arbeidsbemiddeling. Nu wordt er volgens de heer Janssens plots helemaal geen rekening meer gehouden met het SERV-advies. Welke argumenten heeft de minister daarvoor?

De spreker stelt vast dat de SERV voorstelt om de aanpassing van de Vlaamse regelgeving aan de Europese Dienstenrichtlijn aan te grijpen om ook de erkenningsregeling voor uitzendactiviteiten op een paar punten aan te passen. Welke argumenten heeft de minister om deze aanpassingen niet door te voeren?

Over de gedragscode zegt de heer Janssens nog dat de SERV voorstelt die weg te laten, omdat het geen wezenlijke wetgeving is en dus niet in een decreet moet worden opgenomen.

Zowel de SERV als Federgon en de vakbonden willen de bijkomende boetes in artikel 24 schrappen. Bij de strafbepalingen wordt immers verwezen naar andere regelgevingen die zelf al strafbepalingen bevatten. Er wordt nu dus een mogelijkheid gecreëerd om een tweede keer gestraft te worden voor dezelfde overtreding.

Over de delegatie van bevoegdheden stelt de spreker dat een aantal regelingen, zoals die over de gedragscode, worden gedelegeerd aan de Vlaamse Regering. Ook de Raad van State merkt in zijn advies op dat een aantal essentiële beleidskeuzes aan de Vlaamse Regering worden gedelegeerd, terwijl die in beginsel in het decreet moeten worden opgenomen. Voor de Raad van State geldt dat zeker voor de gedragscode en voor de klachtenprocedure. Waarom heeft de minister aan deze opmerking van de Raad van State geen gevolg gegeven?

Ten slotte vraagt de spreker zich af of de Vlaamse Regering wel tijdig de omzetting van de Dienstenrichtlijn in dit decreet zal kunnen doorvoeren. Alles moet op 24 december 2010 rond zijn. De Dienstenrichtlijn dateert van 2006. De Vlaamse Regering had ruim de tijd om tijdig klaar te zijn. Hoe komt het dat dit ontwerp zo laat werd ingediend?

Ten slotte verwijst de heer Janssens nog naar de samenvatting van de RIA, die als bijlage bij het ontwerp is gevoegd. Ook daarin wordt vermeld dat de afschaffing van de erkenningsregeling vooral in het voordeel speelt van de private arbeidsbemiddelingsbureaus, terwijl er voor de overige betrokken partijen meer nadelen dan voordelen aan verbonden zijn en de bemiddelden de grootste potentiële risico's dragen. Ook dat is voor de heer

Janssens een aanwijzing dat een registratieregeling, waardoor controle mogelijk wordt, gepast zou zijn.

De heer *Jan Laurys* wijst eveneens op het SERV-advies dat pleit voor een registratieregeling ter vervanging van de bestaande erkenningsregeling. Zijn fractie is van oordeel dat het niet opnemen van een dergelijke registratieregeling voldoende moet gecompenseerd worden door de voorwaarden die in het decreet ingeschreven worden. Het ontwerp voldoet volgens hem hieraan, alhoewel een paar tekstaanpassingen nodig zijn, die bij amendement zullen worden voorgesteld.

De heer *Boudewijn Bouckaert* stelt dat het afschaffen van de vergunningsvoorwaarde een correcte toepassing van de Europese Dienstenrichtlijn betekent. Hij is van oordeel dat een stukje Vlaamse regelgeving verdwenen is onder Europese druk. De fractie van de spreker heeft minder appreciatie voor een aantal reguleringen die in het ontwerp zijn opgenomen. De spreker verwijst naar de volgens hem zeer beperkte Nederlandse regelgeving. Daar is er alleen maar een betaalverbod, namelijk de werknemer kan niet worden verplicht te betalen voor de bemiddeling en er is een onderkruipersverbod, dat erop neer komt dat geen tijdelijke arbeidskrachten mogen worden ingezet om stakingen te breken. Dit zijn de twee zaken die rechtstreeks voortvloeien uit IAO-verdrag 181. Als Vlaanderen strengere regels gaat hanteren, dan gaat dat de concurrentieverhoudingen op de markt van de private arbeidsbemiddeling verstoren. Het zou ervoor kunnen zorgen dat in Vlaanderen gevestigde bureaus naar Nederland verhuizen of dat Nederlandse bureaus geen vestiging in Vlaanderen zullen openen. Voor de spreker zijn de twee Nederlandse rechtsregels voldoende. Noodzakelijkheid, geschiktheid en evenredigheid zijn de drie voorwaarden die Europa oplegt om reguleringen te kunnen doorvoeren. Er wordt volgens de spreker nergens aangetoond dat de reguleringen die in het ontwerp worden opgelegd voldoen aan die drie criteria. Zal hierover worden gerapporteerd aan de Europese Commissie?

De heer *Ivan Sabbe* zegt dat de minister-president in de Septemberverklaring heeft aangekondigd dat hij de regulitis in Vlaanderen zal aanpakken. Het eerste ontwerp van decreet dat in de commissie Economie aan bod komt na deze verklaring, is volgens de spreker echter een toonbeeld van dergelijke regulitis. In dit decreet wordt volgens hem een waslijst aan bijkomende verplichtingen opgelegd. Volgens de heer Sabbe bevat het ontwerp een hele reeks bepalingen die indruisen tegen de Dienstenrichtlijn, het belang van de Vlaamse ondernemingen en de gehele vrijmarkteconomie. Als dit decreet wordt uitgevoerd, dan zullen de Vlaamse bedrijven moeten concurreren met buitenlandse bedrijven die ontsnappen aan de opgelegde regels. Bovendien wordt er met dit decreet een precedent gecreëerd door het invoeren van de verplichting tot het afsluiten van een verzekering tegen financieel onvermogen. Het is volgens het lid goed mogelijk dat dat ook in andere sectoren ingang zal vinden. Er zijn op dit ogenblik veel te weinig mensen die de stap zetten om zelf ondernemer te worden. Dit soort reguleringen zal de mensen nog meer afschrikken. Daarnaast zijn er een door straffen afdwingbare gedragscode en criteria inzake professionele deskundigheid. De spreker vraagt zich af of deze tekst geen voorbeeld is van een typisch Vlaams compromis. Die overdreven regelgeving gaat voor de heer Sabbe er ook niet voor zorgen dat het Vlaamse ambtenarenbestand kleiner zal worden. De heer Sabbe zegt dat Vlaanderen voor de uitdaging staat om te dereguleren om zo tot een gezonde vrijmarkteconomie te komen. Het lid heeft het ook moeilijk met de zware sanctioneringen die in het decreet zijn opgenomen. Mensen maken nu eenmaal fouten. Voor de fout van een medewerker mag niet het volledige bedrijf gestraft worden.

De spreker besluit met te stellen dat Europa met de Dienstenrichtlijn een kans heeft gegeven om de regelgeving ingrijpend te vereenvoudigen, maar dat de Vlaamse Regering die kans niet heeft aangegrepen.

De heer *Bart Van Malderen* zegt dat twee vragen moeten worden beantwoord: is het decreet nodig en is het decreet nuttig? De noodzaak is al ten overvloede aangetoond. Vlaan-

deren moet de Europese Dienstenrichtlijn omzetten en daarbij een aantal keuzes maken. De fractie van de spreker kan zich in de gemaakte keuzes terugvinden. Er is bijvoorbeeld een belangrijke keuze gemaakt om de interimwerking nog altijd aan regulering te onderwerpen. De spreker zegt dat het Nederlandse voorbeeld, waar de interimsector volledig is vrijgelaten, aantoont dat dat nefaste gevolgen heeft. In Nederland ziet men nu een wildgroei van kantoren en kantoor-tjes, waarvan het ene al schimmiger is dan het andere. De Nederlandse aanpak laat toe dat allerlei semilegale en illegale praktijken in de arbeidsmarkt binnendringen.

De heer Van Malderen is van oordeel dat het SERV-advies wel heel selectief wordt geciteerd door voorgaande sprekers. Het was de SERV, met de beroepsfederatie op kop, die er uitdrukkelijk voor gepleit heeft om de interimsector uit het toepassingsgebied te houden.

Over de voorgeschiedenis van het ontwerp zegt de heer Van Malderen, dat het voorontwerp nog dateert van de vorige legislatuur, waarna het aan de betrokken adviesinstanties werd voorgelegd. Het is ten slotte door de huidige regering bekrachtigd en ingediend.

De spreker is ook van oordeel dat het decreet nuttig is. Recent is de sector in een slecht daglicht komen te staan, wegens incidenten die te maken hebben met discriminatie op de arbeidsmarkt. Dat maakt het duidelijk dat het nuttig is een dergelijk decreet te hebben. De sector van de private arbeidsbemiddeling heeft vooral nood aan transparantie. Om zaken zoals discriminatie tegen te gaan zijn er duidelijke regels en ook geloofwaardige sancties nodig.

Over het nut van een gedragscode kan er volgens de heer Van Malderen lang worden gediscussieerd. Als er voor dergelijke code wordt gekozen, moet dat ook afdwingbaar zijn.

Ook registratie van de ondernemingen is volgens het lid geen waterdichte methode om echte fraudegevallen te vermijden. Veel hangt af van op elkaar aansluitende regelgeving in geheel Europa. Meer dan registratie is samenwerking belangrijk om mogelijke misbruiken vanwege buitenlandse bureaus tegen te gaan. Het voorgestelde samenwerkingsakkoord met de federale overheid en de andere gemeenschappen en gewesten is dan ook een goed initiatief. Ook de heer Van Malderen vraagt naar de stand van zaken.

De heer Van Malderen zegt tot slot dat de sancties niet alleen effectief, maar ook billijk moeten zijn. De sanctionering die in het ontwerp inzake discriminatie is opgenomen, moet minstens op gelijke hoogte staan als de sanctionering opgenomen in het decreet op de evenredige arbeidsdeelname.

De heer *Filip Watteeuw* zegt dat zijn fractie niet zoveel problemen heeft met de basisdoelstellingen van het ontwerp. Als een registratieregeling echt niet mogelijk is, dan is het vrij logisch dat men in de toekomst een aantal duidelijke voorwaarden kan opleggen om te komen tot een maximale bescherming van alle betrokkenen. De spreker begrijpt echter het waarom van de onmogelijkheid van die registratieregeling niet. De basis van dit ontwerp is IAO-verdrag 181 en dat gaat nu net uit van een systeem van registratie. De heer Watteeuw vindt de uitleg van de regering over de onmogelijkheid van dergelijke registratie niet overtuigend. Sprekers tijdens de hoorzittingen hebben aangevoerd dat een registratieregeling perfect kan verantwoord worden als regeling van openbare orde of van algemeen belang. Er is een arrest van het Europese Hof van Justitie van 15 juli 2010 waaruit blijkt dat een registratieregeling op zich beoordeeld moet worden op eventuele hinder in het uitvoeren van de opdrachten of op eventuele buitensporige administratieve overlast. Daaruit zou men kunnen besluiten dat een eenvoudige registratieregeling daar zeker bij kan aansluiten. Door een eenvoudige registratie zou men ook tegemoetkomen aan hetgeen in IAO-verdrag nr. 181 wordt bepaald. Men zou kunnen argumenteren dat dergelijke registratieregeling moeilijk realiseerbaar is en ook niet zoveel oplevert, maar daar kan tegenover worden gesteld dat de huidige erkenningsregeling in feite een registratieregeling

is, die wel blijkt te werken. De huidige erkenningen van buitenlandse bureaus worden vlot toegekend, zonder barrières, maar de Vlaamse overheid krijgt in ieder geval een duidelijk zicht op de spelers op de markt. De spreker wijst er ook op dat het invoeren van een registratieregeling in het unanieme advies van de SERV wordt gevraagd. Alle actoren staan volgens de spreker dan ook achter die vraag. Waarom gaat de minister hier dan ook niet op in? Het alternatief dat de minister voorstelt, door samenwerkingsakkoorden over gegevensuitwisseling af te sluiten, staat nog niet op punt. Wanneer gaat dat dan gebeuren? De spreker is er niet van overtuigd dat het onevenwicht tussen de binnen- en de buitenlandse bureaus zal worden opgelost bij het inwerkingtreden van het decreet. Tijdens de hoorzittingen werden bijvoorbeeld duidelijke twijfels geuit over LIMOSA als instrument om een duidelijk zicht op de sector te krijgen.

Mevrouw *Patricia Ceysens* zegt dat het voor haar niet duidelijk is welke timing er moet worden gevolgd voor de inwerkingtreding van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten. Dit ontwerp is grotendeels ingegeven door de omzetting van de Europese Dienstenrichtlijn. Het gaat om diensten op de interne markt. Voor de spreekster is dat een positief gegeven: het maken van een oefening die ervoor zorgt dat er meer opportuniteiten komen voor die interne markt. Dit kan dan ook worden aangegrepen om te kiezen voor een beter Vlaanderen met een betere arbeidsmarkt. Dat is een legitieme basis voor een dergelijke oefening. Mevrouw Ceysens is echter van oordeel dat de toon waarop dit ontwerp is gesteld in dit licht onvoorstelbaar is. Als voorbeeld van die onvoorstelbare toon verwijst ze naar de passage in het voorontwerp, waarin staat dat een uitzendkantoor niet mag gevestigd zijn in een drankgelegenheid. Wil men daarmee insinueren dat uitzendkantoren zich in cafés vestigen? Is dat de bril waardoor de regering kijkt als ze het over uitzendarbeid in Vlaanderen heeft? Ook al gaat het maar om het voorontwerp, en werd de betrokken passage uit het eigenlijke ontwerp weggelaten, dan nog heeft de minister zijn handtekening onder dergelijke tekst gezet, aldus de spreekster.

Mevrouw Ceysens zegt dat dit alles illustratief is voor de inspiratie van het decreet, die een inspiratie van achterdocht tegenover de sector is. De zieke Vlaamse arbeidsmarkt heeft deze sector broodnodig. Het ontwerp was dan ook een opportuniteit om hier met positieve maatregelen aan te remediëren. Mevrouw Ceysens hoopt dat de minister haar kan overtuigen dat deze nieuwe regelgeving niet door achterdocht is ingegeven. Tot nader order is zij van oordeel dat hetgeen uiteindelijk wel in het decreet is opgenomen, zoals de bepalingen over het financieel onvermogen, blijft getuigen van diepgaand wantrouwen. Het decreet straalt een negatieve visie uit op uitzendarbeid en private arbeidsbemiddeling. Ultiem getuigt het zelfs van wantrouwen in de vrijemarkteconomie.

De minister schermst met de Dienstenrichtlijn, wanneer hij stelt dat er geen registratieregeling mag worden ingevoerd. Hij verwijst hierbij ook naar het advies van de SERV, dat hij gebruikt als legitimatie als het met zijn inzichten strookt. Tegelijkertijd staat het ontwerp bol van allerlei verplichtingen die lijnrecht indruisen tegen de filosofie van de Dienstenrichtlijn, die bedoeld is voor het creëren van een vrijgemaakte markt. Hoe kan de minister dat allemaal verantwoorden?

Mevrouw Ceysens zegt dat ze bezorgd is om de moeilijkheid die er zal zijn om te dedecteren welke bedrijven er op de Vlaamse arbeidsmarkt zullen aanwezig zijn. De inspectiediensten zullen al hun energie en tijd in de gekende Vlaamse bemiddelingsbureaus steken, terwijl de buitenlandse bureaus buiten beeld blijven. Hoe zal het beleid omgaan met het de facto verschil in behandeling dat er zal zijn tussen Vlaamse en buitenlandse bureaus? Ook de Raad van State merkt op dat de ongelijke behandeling die uit de regeling voortvloeit niet in overeenstemming is met het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Mevrouw Ceysens merkt verder op dat alles wat publieke arbeidsbemiddeling aangaat, van het toepassingsgebied van het decreet is uitgesloten. De al te gemakkelijke opdeling

tussen privaat en publiek houdt volgens de spreekster geen steek. De SERV merkt op dat dit niet correct is, maar dat er een opdeling tussen betalende en niet-betalende dienstverlening moet worden gemaakt. Dit zou stroken met de opdeling tussen diensten van algemeen belang en diensten met een economische finaliteit. De VDAB en de gemandateerde organisaties die aan kosteloze arbeidsbemiddeling doen vallen dus niet onder de toepassing van dit decreet. Mevrouw Ceysens merkt op dat dit omschreven is in het artikel 4, waarin een definitie wordt gegeven van wat een dergelijke gemandateerde organisatie is, terwijl die definitie niet is opgenomen in artikel 3, waarin in principe alle definities zouden moeten zijn opgenomen. Dit is volgens haar slordig wetgevend werk.

Het lid verwijst verder naar de SERV, die stelt dat dit decreet gaat aanleiding geven tot een complete verwarring door de verschillende behandeling van uitzendactiviteiten en private arbeidsbemiddeling. De SERV stelde dat naast de noodzakelijke aanpassing van de regeling van de private arbeidsbemiddeling in het kader van de Dienstenrichtlijn, ook de erkenningsregeling voor uitzendactiviteiten, die uitdrukkelijk uitgesloten zijn van het toepassingsgebied van de Dienstenrichtlijn, kon worden aangepast. Het was dus aangewezen tegelijk twee verschillende decreten in te dienen, een met de omzettingsregeling van de Dienstenrichtlijn en een ander met een aangepaste erkenningsregeling voor de uitzendsector. Waarom heeft de minister die piste niet gevolgd?

Over de richtlijn 2008/104/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende uitzendarbeid zegt mevrouw Ceysens dat ook die snel zal moeten worden omgezet in Vlaamse regelgeving. Zo bestaat er in Vlaanderen nog altijd een verbod op uitzendarbeid bij de overheid. Voor mevrouw Ceysens is dit een argument te meer om tegelijkertijd met dit ontwerp ook een ontwerp op de uitzendarbeid in te dienen. Hier moest niet worden gewacht op een federaal initiatief.

De heer *Boudewijn Bouckaert* nuanceert de opmerkingen van de heer Van Malderen over de toestand in Nederland. Daar bestaat een zeer minimale regulering inzake private arbeidsbemiddeling. Voor uitzendbureaus, wat toch een andere sector is, omdat de werknemers in principe werknemers van het uitzendbureau blijven, bestaat in Nederland wel degelijk een strengere wetgeving. De heer Bouckaert zegt dat de heer Van Malderen beide zaken door elkaar haalt. De heer Bouckaert wijst er overigens op dat men voor de beteugeling van misbruiken kan terugvallen op de algemene wetgeving in het arbeidsrecht, het handelsrecht of het burgerlijk recht. Het is niet omdat men een minimale regulering gebruikt, dat er wetteloosheid ontstaat.

De heer *Bart Van Malderen* antwoordt hierop dat de sector van de private arbeidsbemiddeling een gezonde en transparante sector moet zijn. Dus moet er transparante en afdwingbare regelgeving zijn. Daarvoor heeft men een performante inspectie nodig, die op basis van duidelijke regelgeving kan handelen. Dat is een voorwaarde om de sector gezond te houden. De minimale regulering in Nederland maakt beunhazerij mogelijk onder andere door het door elkaar laten lopen van interimarbeid en arbeidsbemiddeling. Een goede regelgeving betekent bovendien een bescherming van de goede uitzendbureaus tegen de beunhazen in de sector, die uit de markt moeten worden geweerd.

Minister *Philippe Muyters* begint met te stellen dat de discussie niet moet gaan over de tekst van het voorontwerp. Op die tekst zijn de nodige adviezen uitgebracht. Het is aan het parlement om na te gaan of de uiteindelijke tekst van het ontwerp de toets van het debat kan doorstaan. De fameuze passage over de drankgelegenheden in het voorontwerp komt uit het vorige decreet, dat dan weer gebaseerd is op een oude federale wet van 12 april 1965. Deze verouderde passage is nu definitief geschrapt.

Over het toelaten van interimarbeid bij de overheid zegt de minister, dat het hier vooralsnog om een federale materie gaat.

De minister geeft vervolgens zijn visie op de adviesverlening door de SERV. Een voorontwerp wordt voor advies aan de SERV voorgelegd, die vervolgens een advies aan de minister overmaakt. Verschillende ministers hebben dan de gewoonte aan de SERV mede te delen waarom de diverse elementen uit het advies al dan niet worden overgenomen voor de definitieve tekst van het ontwerp. Wat de SERV nog nooit heeft gedaan is een nieuw advies maken op basis van het antwoord van de minister. De minister zegt dat ook hij een omstandig antwoord aan de SERV heeft bezorgd, dat hij hier graag wil toelichten.

In zijn antwoord aan de SERV heeft de minister duidelijk aangegeven dat in het kader van het vrije verkeer van diensten, zoals het in de Dienstenrichtlijn is uitgewerkt, er geen sprake kan zijn van de invoering van een registratieregeling of een meldingsplicht. De minister verwijst naar artikel 16, 2, b, van de richtlijn, waarin wordt gesteld dat de lidstaten geen beperkingen aan het vrij verrichten van diensten door een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter mogen stellen, onder andere door de volgende eis: “een verplichting voor de dienstverrichter bij hun bevoegde instanties een vergunning te verkrijgen of zich in te schrijven in een register of bij een beroepsorde of -vereniging op hun grondgebied, behalve wanneer deze richtlijn of een ander communautair instrument daarin voorziet”. Overweging 39 bij de richtlijn verduidelijkt dit nog verder: “Het begrip vergunningstelsel dient onder meer te duiden op de administratieve procedures voor de verlening van vergunningen, licenties, erkenningen of concessies, en ook op de verplichting zich voor de uitoefening van de activiteit in te schrijven als beroepsbeoefenaar, zich te laten opnemen in een register, op een rol of in een databank, officieel benoemd te zijn door een instantie of een beroepskaart aan te vragen. Een vergunning hoeft niet te zijn gebaseerd op een formeel besluit, maar kan ook stilzwijgend worden verleend, doordat bijvoorbeeld niets van de bevoegde instantie wordt vernomen of de betrokkene moet wachten op een bevestiging dat zijn verklaring is ontvangen voordat hij zijn activiteit kan aanvangen of legaal kan verrichten.”. Dit maakt volgens de minister voldoende duidelijk waarom in het kader van de Dienstenrichtlijn een registratie of meldingsplicht niet toegelaten is.

De heer Watteeuw verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie (namelijk Hof van Justitie, *Bâtiments et Ponts Construction SA, WISAG Produktionsservice GmbH t/Berlaymont 2000 SA*, C-74/09, van 15 juli 2010). Na een grondige analyse stelt de minister evenwel dat uit de bepalingen van het arrest niet kan afgeleid worden dat een registratie- of meldingsplicht in het kader van private arbeidsbemiddeling zou worden toegelaten.

Het arrest had immers betrekking op een discussie inzake overheidsopdrachten midden jaren 90, met andere woorden ruime tijd voor de goedkeuring en inwerkingtreding van de Dienstenrichtlijn.

Inzake overheidsopdrachten dienden aannemers op grond van de bestaande (Belgische) regelgeving aan te tonen dat zij hun verplichtingen inzake sociale zekerheid, belastingen, en btw zijn nagekomen. Dit bewijs diende in België te worden geleverd aan de hand van een registratie via de provinciale registratiecommissies.

In concreto werd een buitenlandse onderneming van de aanbesteding/overheidsopdracht uitgesloten omdat ze bij de inschrijving het vereiste bewijs van de registratie niet had geleverd, hoewel dit door de wet was voorgeschreven.

Volgens het Hof staat het Unierecht niet in de weg aan een nationale regeling waarbij de in een andere lidstaat gevestigde aannemer om een opdracht in de lidstaat van de aanbestedende dienst toegewezen te kunnen krijgen aldaar geregistreerd moet zijn als niet vallende onder de in artikel 24, eerste alinea, van richtlijn 93/37 opgesomde uitsluitingsgronden, op voorwaarde dat een dergelijke verplichting de deelneming van de aannemer aan de betrokken overheidsopdracht belemmert noch vertraagt, en evenmin buitensporige administratieve lasten meebrengt, en dat zij uitsluitend ertoe strekt na te gaan of betrokkene professioneel geschikt is in de zin van deze bepaling.

Uit het arrest kan om de hiernavolgende redenen evenwel geen algemene toelating voor de invoering van een registratie of meldingsplicht worden afgeleid:

- 1) het arrest heeft betrekking op een casus die dateert van voor de goedkeuring en inwerkingtreding van de Dienstenrichtlijn;
- 2) het arrest in kwestie heeft betrekking op een casus inzake overheidsopdrachten.

In dat kader kan worden gesteld dat artikel 16, 2, b), een vergunningstelsel verbiedt, behalve wanneer deze richtlijn of een ander communautair instrument daarin voorziet.

De Europese spelregels inzake overheidsopdrachten werden geregeld in de richtlijn 93/37/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken, thans vervangen door de richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten.

Inzake overheidsopdrachten bepaalt overweging 57 van de Dienstenrichtlijn trouwens: “de bepalingen van deze richtlijn over vergunningstelsels hebben betrekking op gevallen waarin voor de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit door marktdeelnemers een besluit van een bevoegde instantie vereist is”. Dit betreft noch besluiten van bevoegde instanties over de oprichting van een publieke of private entiteit voor het verrichten van een specifieke dienst, noch het aangaan van overeenkomsten door bevoegde instanties met het oog op het verrichten van een specifieke dienst, waarop de regels inzake overheidsopdrachten van toepassing zijn, aangezien deze richtlijn geen betrekking heeft op regels inzake overheidsopdrachten.

Dit betekent volgens de minister met andere woorden dat overheidsopdrachten niet onder het verbod inzake vergunningsstelsels van de Dienstenrichtlijn vallen.

Er werd ook een opmerking gemaakt over het meerdere keren bestraffen van eenzelfde overtreding op basis van diverse toepasbare regelgevingen. De minister zegt dat als er een samenlopende inbreuk op meerdere regelgevingen is, er slechts één sanctionering mogelijk is, volgens artikel 65 van het Strafwetboek, namelijk de zwaarste.

Als men ervan uitgaat dat een registratieregeling niet mogelijk is, dan is het in stand houden van een gedragscode, die nu al wettelijk voorzien is, een zinvolle zaak volgens de minister. Die gedragscode wordt mede door de sector opgesteld en het zijn de sociale partners die daar hun advies over uitbrengen.

De minister is van oordeel dat hetgeen voorligt een erg administratief vriendelijke regeling is, in vergelijking met de bestaande regelgeving. Er is geen registratieregeling, noch een erkenningsplicht, noch een registratieplicht. Een registratieplicht is immers ook administratieve rompslomp voor bedrijven. Het Waalse Gewest heeft overigens geen melding gedaan aan Europa over zijn regelgeving. De hoofdvraag die volgens de minister moet worden beantwoord, is of er überhaupt een bescherming van dienstverleners en gebruikers moet zijn. De minister is ervan overtuigd dat dat wel nodig is. Er moet immers voldaan worden aan de bepalingen van IAO-verdrag nr. 181. De minister heeft dat in zijn inleiding reeds duidelijk gesteld. De maatregelen die nu worden voorgesteld zijn proportioneel minder belastend dan de administratieve verplichtingen die gepaard gaan met registratie en meldingsplicht. De minister is ervan overtuigd dat de nieuwe regelgeving een aanzienlijke administratieve vereenvoudiging inhoudt. De erkenningsregeling voor private arbeidsbemiddeling valt weg. Een bureau moet niet langer een jaarlijks activiteitenverslag opmaken. Een uitzendbureau is ook niet langer verplicht een bepaalde rechtsvorm te hebben. De aanvraagprocedure voor de erkenning van een uitzendbureau wordt aanzienlijk vereenvoudigd. Uit de RIA kan bovendien worden afgeleid dat dank zij de verkozen opties bureaus uit een ander gewest of uit een andere lidstaat gemakkelijker toegang krijgen tot de Vlaamse arbeidsmarkt. Daardoor zal men een groter aanbod aan arbeidsbemiddelings-

bureaus krijgen, wat waarschijnlijk zal leiden tot lagere kostprijzen. De administratieve lastenverlaging wordt volgens de RIA berekend op 8,8 miljoen euro, wat toch aanzienlijk is.

In verband met de uitwisseling van gegevens zegt de minister dat de Vlaamse overheid daar op administratief vlak reeds zeer ver in gevorderd is. De federale minister van Werk heeft in de huidige toestand van lopende zaken reeds haar handtekening gezet onder het samenwerkingsakkoord over de inspectie.

De minister zegt dat hij ervan overtuigd is dat de sector tevreden is met het ontwerp zoals het voorligt en met de amendementen die door de meerderheidsfracties zijn ingediend.

Tot slot zegt hij dat de nieuwe regelgeving moet gepubliceerd zijn in het Staatsblad, om tegemoet te komen aan de wil van de Europese Commissie.

De heer *Filip Watteuw* beaamt dat het arrest van het Europese Hof van Justitie van 15 juli 2010 op zich niet gaat over de Dienstenrichtlijn. Nochtans gaat dat arrest over het algemene principe van het vrije verkeer van diensten, dat stelt dat er geen belemmering mag worden opgelegd aan de betrokken spelers op de markt van de andere lidstaten. Die basisprincipes vormen eveneens de grondslag van de Dienstenrichtlijn. Dit arrest geeft een duidelijke interpretatie aan het principe. Registratie is volgens de spreker op basis van dit arrest dus wel toegelaten.

De heer *Ivan Sabbe* betwist de bewering van de minister dat de sector achter deze regeling zou staan. Als men de nota van Federgon leest, dan bemerkt men dat er aan heel wat opmerkingen niet wordt tegemoetgekomen. Er kan volgens hem dan ook geen sprake zijn van een administratieve vereenvoudiging. De criteria die worden opgelegd zijn veel zwaarder dan een of andere vorm van eenvoudige registratie.

Mevrouw *Patricia Ceysens* wil dat de minister ook antwoordt op haar bemerkingen over het toepassingsgebied en het onderscheid tussen private en publieke arbeidsbemiddeling. Dit is een cruciale zaak. Het zal niet de minister zijn die zal beslissen in hoeverre de dienstverlening van de VDAB al dan niet onder de toepassing van de Dienstenrichtlijn valt. Het enige relevante onderscheid is volgens mevrouw Ceysens dat tussen betalende en niet-betalende arbeidsbemiddeling.

Mevrouw Ceysens is ook van oordeel dat Vlaanderen impliciet de bevoegdheid heeft om uitzendarbeid bij de overheid mogelijk te maken. De spreekster wil ook duidelijkheid over het inzetten van de Vlaamse arbeidsinspectie. Het kan niet zo zijn, dat die zich niet zou concentreren op de echte problemen die er in de uitzendarbeid zijn, namelijk de illegale praktijken. De spreekster is van oordeel dat de minister de Vlaamse bevoegdheden in deze twee zaken onvoldoende benut.

De heer *Boudewijn Bouckaert* zegt dat de minister in zijn antwoord zeer sterk ingaat op de kwestie van de registratie om de indruk te wekken dat de regelgeving zeer vereenvoudigd wordt. Over alle andere opmerkingen in verband met de opgelegde voorwaarden zwijgt de minister echter. Dit ontwerp is volgens de spreker een voorbeeld van Vlaamse regelneverij. Hij ziet geen noodzakelijk verband tussen de bepalingen van het IAO-verdrag en de waslijst aan voorwaarden die in het ontwerp staan. Het IAO-verdrag heeft het over het verbod op het mogelijk maken van onderkruiperij en het verbod op het eisen van betalingen. Maar andere voorschriften die moeten worden opgenomen in nationale wetgeving staan er niet in. De minister moet aantonen dat alle andere voorwaarden die zijn opgenomen tegemoetkomen aan de vereisten van noodzakelijkheid, evenredigheid en geschiktheid. Waarom wordt de dienstenimpacttoets hier niet op toegepast?

Minister *Philippe Muyters* herhaalt dat de nieuwe regeling een duidelijke vereenvoudiging van de huidige wetgeving betekent. Van regulitis kan dus geen sprake zijn. Als de RIA zegt dat er voor 8,8 miljoen euro minder administratieve lasten zijn, dan moet door de critici toch eens duidelijk worden aangegeven waarin die bijkomende administratieve lasten dan wel zitten.

De minister zegt dat het niet aangewezen is om twee decreten te hebben voor deze sector, zoals door de SERV is gevraagd. Teveel firma's doen aan beide vormen van dienstverlening, interimarbeid en arbeidsbemiddeling. Daarom is het beter één overkoepelend en duidelijk decreet te hebben.

Mevrouw *Patricia Ceysens* blijft bij haar beoordeling dat dit ontwerp van decreet nog altijd uitgaat van de voorbijgestreefde opdeling van private en publieke arbeidsbemiddeling. Dit ontwerp is een noodzakelijke omzetting van de Dienstenrichtlijn. In die zin is het een gemiste kans om een werkelijk vernieuwende visie op de arbeidsbemiddeling te introduceren om tot een flexibele en performante Vlaamse arbeidsmarkt te kunnen komen.

De heer *Bart Van Malderen* zegt dat de interpretatie die de vorige spreker aan de Dienstenrichtlijn geeft legitiem is, maar toch een zeer politiek gekleurde interpretatie. Het gaat volgens hem niet over ouderwets of modern. Het is volgens dit lid duidelijk dat de VDAB niet onder deze regelgeving valt.

Mevrouw *Patricia Ceysens* ontkent dat zij een politiek geïnspireerde interpretatie heeft gegeven. Het gaat wel degelijk om een juridische analyse, die ook al is gebleken uit de hoorzitting bij de bespreking van het ontwerp van de decreet op de gedeeltelijke omzetting van de Europese Dienstenrichtlijn (zie *Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 435/2*). Uiteindelijk zal Europa bepalen of de VDAB al dan niet onder de Dienstenrichtlijn valt.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

In deze bespreking wordt de nummering van de amendementen gevolgd, zoals ze zijn opgenomen in het betreffende parlementaire stuk (zie *Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 641/2*). Voor zover in de bespreking niet is ingegaan op de verantwoording van het amendement, verwijzen we voor die verantwoording ook naar dat parlementaire stuk.

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd. Het wordt aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 2

Amendement nr. 1 van mevrouw Patricia Ceysens stelt voor aan het artikel de volgende zinssnede toe te voegen:

“, en in de omzetting van artikel 4 van de richtlijn 2008/104/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende uitzendarbeid.”.

Dit amendement wordt verworpen met 2 stemmen voor, 8 tegen bij 1 onthouding.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Artikel 3

Mevrouw *Patricia Ceysens* merkt op dat er volgens haar een aantal bepalingen in dit artikel ontbreken. Zo stelt ze dat de term ‘gemandateerde organisatie’ in dit artikel moet omschreven worden en niet in artikel 4.

Ze vraagt zich ook af of het wel correct is dat onder het begrip ‘administratie’ alleen maar het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie moet verstaan worden. Volgens haar hoort ook het Departement van Werk hier onder.

De *minister* antwoordt dat de term ‘gemandateerde organisatie’ slechts één keer voorkomt in het decreet, dus is de begripsomschrijving in artikel 4, het enige artikel waar dit ter sprake komt, op zijn plaats. Het is legistisch niet gebruikelijk om termen die slechts één keer in een decreet worden gebruikt in de lijst met begripsomschrijvingen op te nemen. De bevoegde administratie is wel degelijk het subsidieagentschap en niet het departement. De inspectie als onderdeel van de administratie moet hier niet worden vermeld, omdat dat voldoende omschreven is in het decreet van 30 april 2004, dat wordt vernoemd in artikel 22 van het ontwerp.

Mevrouw *Patricia Ceysens* stelt twee amendementen bij dit artikel voor.

Amendement nr. 2 stelt voor in 1°, b), na het woord “werkgevers” de woorden “uit de private en publieke sector” in te voegen.

Amendement nr. 3 stelt voor aan 1°, c), de woorden “van de private of publieke sector” toe te voegen.

Beide amendementen worden verworpen met 2 stemmen voor, 8 tegen bij 1 onthouding.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor, 1 tegen bij 2 onthoudingen.

Artikel 4

Amendement nr. 4 van mevrouw *Patricia Ceysens* stelt voor paragraaf 2 te vervangen door “Onderhavig decreet is van toepassing op private arbeidsbemiddeling in de private en de publieke sector.”.

Dit amendement wordt verworpen met 2 stemmen voor, 8 tegen bij 1 onthouding.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor en 3 tegen.

Hoofdstuk 2. Voorwaarden inzake private arbeidsbemiddeling

Artikel 4/1 (nieuw)

Amendement nr. 5 van de heer *Filip Watteeuw* strekt ertoe een nieuw artikel 4/1 in te voegen, waarin de registratieverplichting wordt geregeld.

Dit amendement wordt verworpen met 8 stemmen tegen bij 3 onthoudingen.

Artikel 5

Amendement nr. 6 van de heer *Mathias Diependaele* e.a. stelt voor punt 2° te schrappen. De amendementen nr. 7 van mevrouw *Patricia Ceysens* en nr. 8 van de heren *Ivan Sabbe* en *Lode Vereeck* stellen hetzelfde voor.

Er wordt geargumenteed dat de verplichting tot het afsluiten van een verzekering tegen financieel onvermogen strijdig is met artikel 16 van de Dienstenrichtlijn.

Amendement nr. 9 van de heer Matthias Diependaele e.a. stelt voor punt 3° te vervangen door:

“3° het bureau verkeert niet in staat van faillissement of in staat van kennelijk onvermogen, noch maakt het bureau het voorwerp uit van een procedure tot faillietverklaring of een gelijkaardige wetgeving in de lidstaat van vestiging;”.

De heer *Jan Laurys* licht de beide amendementen van de meerderheid toe verwijzend naar de toelichting.

Amendement nr. 10 van mevrouw Patricia Ceysens stelt voor om de volgende zinsnede toe te voegen aan punt 4°, c): “tenzij deze personen het bewijs kunnen leveren dat deze overtreding niet intentioneel gebeurd is.”.

Amendement nr. 11 van dezelfde indiener stelt voor punt 16° over de gedragscode te schrappen. Amendement nr. 12 van de heren Ivan Sabbe en Lode Vereeck heeft dezelfde intentie.

Amendement nr. 13 van mevrouw Patricia Ceysens stelt voor om punt 18° te schrappen. Ook amendement nr. 14 van de heren Ivan Sabbe en Lode Vereeck stelt dit voor.

Amendement nr. 15 van mevrouw Patricia Ceysens stelt voor om punt 26° te schrappen.

De heer Ivan Sabbe en mevrouw Patricia Ceysens lichten hun amendementen toe.

De heer *Bart Van Malderen* is erover verwonderd dat wordt voorgesteld om de bepaling over de gedragscode te schrappen. Er werd tijdens de discussies geargumenteed dat als er geen registratieverplichting meer zou zijn, een dergelijke gedragscode een garantie biedt dat er alleen maar bonafide bureaus op de Vlaamse arbeidsmarkt zouden actief zijn. Daarom vraagt de heer Van Malderen of de fracties van de indieners dan toch voor het invoeren van een registratieplicht zijn?

De heer *Ivan Sabbe* herhaalt dat hij inderdaad voorstander is van een eenvoudige registratie, dat wordt immers ook door de federatie voorgesteld. Hij zegt dat dit de verkiezen is boven een waslijst voorwaarden.

Mevrouw *Patricia Ceysens* stelt vast dat de meerderheidsfracties de bepaling in punt 2° over de verzekering tegen het financieel onvermogen eveneens wensen te schrappen, hetgeen voor haar al een belangrijke verbetering aan de tekst betekent. Zij vindt overigens dat de voorwaarden die in dit artikel zijn opgenomen eerder willekeurig zijn. Waarom werden deze voorwaarden weerhouden en andere dan weer niet? Voor hetzelfde geld kan men tientallen voorwaarden formuleren. Een aantal zaken zijn al in andere wetgeving opgenomen. Zij geeft als voorbeeld punt 8°, waarin wordt bepaald dat het bureau niet mag discrimineren. Discriminatie is hoe dan ook verboden door de antidiscriminatiewetgeving. Waarom moet dat hier nog eens herhaald worden? Zo vindt zij ook de gedragscode een overbodige mengeling van andere wettelijke bepalingen die bovendien een overdreven betutteling van de sector inhoudt. De bepaling in punt 18°, dat het bureau moet voldoen aan door de Vlaamse Regering vastgestelde kwaliteits- en deskundigheidseisen, vindt ze een uitgesproken voorbeeld van regelnevelij. Ook punt 22°, waarin de verplichting wordt opgelegd om het Nederlands te gebruiken is overbodig, omdat er al een uitgebreide taalwetgeving bestaat. Bovendien is het opnemen van dergelijke bepaling moeilijk in de praktijk te brengen. Arbeidsbemiddeling is dikwijls nodig voor moeilijke doelgroepen, onder andere van mensen die misschien het Nederlands niet zo goed machtig zijn. Punt 23° over

het attest dat het bureau moet afleveren aan de sollicitant, wordt ook uitermate detaillistisch beschreven. Waarom moet daar ook het uur van de sollicitatie op vermeld worden?

Minister *Philippe Muyters* zegt akkoord te gaan met de twee amendementen die door de meerderheidsfracties zijn ingediend. Hij is geen voorstander van het invoeren van een 'light' registratie. Hij vraagt zich af of malafide bureaus zich hoe dan ook zullen willen laten registreren, ook al is het een eenvoudige registratie. De minister is van oordeel dat de Vlaamse Regering wel degelijk kwaliteitseisen mag stellen. Dat is niet in tegenspraak met de Dienstenrichtlijn, want hij gaat er van uit dat ook in andere Europese landen kwaliteitscriteria zullen gelden. Hij pleit ervoor om de bepalingen inzake niet-discriminatie en inzake het taalgebruik zeker te behouden, omdat ze de logica zelve zijn en voortvloeien uit andere Vlaamse regelgeving.

Amendement 6 en daarmee ook impliciet hetgeen wordt voorgesteld in de amendementen 7 en 8, wordt eenparig aangenomen.

Amendement 9 van de meerderheidsfracties wordt aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

De amendementen 10 tot en met 15 worden verworpen met 3 stemmen voor en 8 tegen.

Het aldus geamendeerde artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor en 3 tegen.

Artikel 6

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 7

Amendement nr. 16 van mevrouw *Patricia Ceysens* stelt voor dit artikel te schrappen.

Mevrouw *Patricia Ceysens* zegt dat private en publieke arbeidsbemiddelingsbureaus ondertussen al jaren samenwerken, onder andere in pps-constructies. Een overlegplatform tussen beide is niet nodig.

Het amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor en 8 tegen.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor, 1 tegen bij 1 onthouding.

Artikel 8

Bij dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd. Het wordt aangenomen met 9 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Hoofdstuk 3. Voorwaarden inzake uitzendactiviteiten

Afdeling 1. Voorwaarden tot erkenning

Artikel 9

Amedement 17 van de heer *Matthias Diependaele* e.a. stelt voor de tekst van §2, 5°, te vervangen door de volgende tekst:

“5° het uitzendbureau maakt bij externe communicatie, ongeacht onder welke vorm, melding van zijn erkenningsnummer. De Vlaamse Regering kan bepalen wat onder externe communicatie moet worden begrepen;”.

De heer *Jan Laurys* licht toe dat de oorspronkelijke formulering voor een overdreven administratieve belasting zorgt, zoals Federgon ook heeft aangegeven. Het is niet doenbaar om op elke externe communicatie van een bureau het herkenningsnummer te vermelden. Daarom is het aan de Vlaamse Regering om te bepalen om welke externe communicatie het gaat.

Mevrouw *Patricia Ceysens* pikt hierop in en zegt dat deze bepaling inderdaad zeer ver gaat. Het kleinste foutje kan dan afgestraft worden, waardoor er willekeur zal ontstaan. Daarom stelt amendement 18 van haar hand voor om dit punt weg te laten. In tweede orde stelt ze amendement 19 voor, waarin wordt bepaald dat de Vlaamse Regering preciseert op welke dragers de vermelding van het erkenningsnummer moet staan.

De heer *Ivan Sabbe* dringt er op aan dat veel concreter wordt verduidelijkt over welke externe communicatie het zou gaan.

Minister *Philippe Muyters* zegt dat hij akkoord gaat met de amendering die door de meerderheidsfracties wordt voorgesteld. Hij is van oordeel dat het beter is om bij besluit van de Vlaamse Regering te bepalen wat onder externe communicatie moet worden verstaan dan dat in het decreet zelf op te nemen.

Amendement 17 wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

De amendementen 18 en 19 worden verworpen met twee stemmen voor, 8 tegen bij 1 onthouding.

Het geamendeerde artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor, 2 tegen bij 1 onthouding.

Afdeling 2. Erkenningsregeling

Artikel 10 tot 13

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd. Ze worden aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Afdeling 3. Intrekking of omzetting van de erkenning

Artikel 14 tot 19

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd. Ze worden aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Afdeling 4. Adviescommissie voor uitzendactiviteiten

Artikel 20

Amendement nr. 20 van mevrouw Patricia Ceysens stelt voor §4 te vervangen door de volgende tekst:

“§4. De adviescommissie wordt door de afdeling Inspectie van het Departement Werk en Sociale Economie op de hoogte gebracht van alle vastgestelde overtredingen.”.

Mevrouw *Patricia Ceysens* zegt dat het courante praktijk is dat er pv's opgemaakt worden door de afdeling Inspectie over pietluttigheden zoals bijvoorbeeld het ontbreken van het erkenningsnummer op elk bord of advertentie van het uitzendbureau.

De *minister* verduidelijkt dat er nu een vereenvoudiging wordt doorgevoerd. Als naar de letter van het decreet zoals het nu is, zou worden gehandeld, kan men inderdaad pv's opstellen over alles wat als een overtreding zou kunnen worden gezien, zoals het ontbreken van een erkenningsnummer. Dat is uiteraard niet de bedoeling. De nieuwe omschrijving in §4 is een verbetering, omdat duidelijk wordt gesteld dat het gaat om overtredingen die aanleiding kunnen geven tot weigering of intrekking van een erkenning. De inspectie behoudt wel de onafhankelijkheid om inspectie te doen op die dingen die zij belangrijk acht.

Het amendement wordt verworpen met 2 stemmen voor, 8 tegen bij 1 onthouding.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Hoofdstuk 4. Klachtenprocedure

Artikel 21

Mevrouw *Patricia Ceysens* zegt dat dit artikel erin voorziet dat er een nieuw klachtenorgaan zou worden opgericht. Is dat wel nodig, gezien er al heel wat instanties zijn die klachten behandelen?

De *minister* antwoordt dat zal worden nagegaan of de klachten kunnen behandeld worden door een bestaande instantie of dat daarvoor een nieuw klachtenorgaan moet worden opgericht.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Hoofdstuk 5. Toezicht, handhaving en sancties

Artikel 22

Dit artikel wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Artikel 22/1 (nieuw)

Amendement nr. 21 van de heer Filip Watteeuw stelt voor een nieuw artikel 22/1 in te voegen over de intrekking van de registratie van een bureau. Dit amendement sluit aan bij het eerder ingediende amendement nr. 5 over de registratie van bureaus.

Dit amendement wordt verworpen met 8 stemmen tegen bij 3 onthoudingen.

Artikel 23

Amendement nr. 22 van de heer Matthias Diependaele e.a. stelt voor punt 2° te schrappen. Dit amendement sluit aan bij het eerder al aangenomen amendement nr. 6 bij artikel 5.

Amendement nr. 23 van mevrouw Patricia Ceysens en amendement nr. 24 van de heren Ivan Sabbe en Lode Vereeck stellen hetzelfde voor.

Amendement nr. 22 en daardoor ook impliciet de andere twee amendementen worden eenparig aangenomen met 11 stemmen voor.

Amendement nr. 25 van mevrouw Patricia Ceysens en amendement nr. 26 van de heren Ivan Sabbe en Lode Vereeck stellen voor punt 7° te schrappen.

Deze amendementen worden verworpen met 3 stemmen voor en 8 tegen.

Het geamendeerde artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Artikel 24

Amendement nr. 27 van de heer Matthias Diependaele e.a. stelt voor punt 2° te vervangen door de volgende tekst:

“2° iedere persoon, zijn lasthebbers of aangestelden die, buiten de in artikel 47 van de Faillissementwet van 8 augustus 1997 of een gelijkaardige wetgeving in de lidstaat van vestiging toegelaten gevallen, diensten van private arbeidsbemiddeling verrichten op het moment dat het bureau in staat van faillissement of in staat van kennelijk onvermogen verkeert, of dat het bureau het voorwerp uitmaakt van een procedure tot faillietverklaring;”.

Dit amendement sluit aan bij het eerder aangenomen amendement nr. 9 bij artikel 5.

Amendement nr. 28 van mevrouw Patricia Ceysens stelt voor dit punt te schrappen.

Dit amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor en 8 tegen.

Amendement nr. 27 wordt aangenomen met 8 stemmen voor, 2 tegen bij 1 onthouding.

Amendement nr. 29 van mevrouw Patricia Ceysens stelt voor in punt 8°, c), na het woord “herhaaldelijk” het woord “intentioneel” in te voegen.

Amendement nr. 30 van dezelfde indiener stelt voor punt 17° te schrappen.

Beide amendementen worden verworpen met 3 stemmen voor en 8 tegen.

Amendement nr. 31 van de heer Matthias Diependaele e.a. stelt voor een nieuw punt 19° toe te voegen dat luidt als volgt:

“19° het bureau, zijn lasthebbers of aangestelden die de werknemer niet behandelt op een objectieve, respectvolle en niet-discriminerende wijze.”.

De heer *Jan Laurys* zegt dat dit amendement is ingegeven door het onevenwicht dat is ontstaan tussen de sancties in dit decreet en de sancties in het decreet van 8 mei 2002 houdende evenredige participatie op de arbeidsmarkt. Met dit amendement wordt voor beide decreten op het vlak van sanctionering de lat gelijk gelegd.

Dit amendement wordt aangenomen met 8 stemmen voor, 2 tegen bij 1 onthouding.

Het geamendeerde artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor en 3 tegen.

Artikel 25 tot 28

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd. Ze worden aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Hoofdstuk 6. Wijzigingsbepalingen

Artikel 29 en 30

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd. Ze worden aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Artikel 31

Amendement nr. 32 van de heer Matthias Diependaele e.a. stelt voor in de voorgestelde tekst van artikel 13, §1, punt 2° te schrappen.

Amendement nr. 33 van dezelfde indieners stelt voor in de voorgestelde tekst van artikel 13, §1, punt 16° te schrappen.

Amendement nr. 34 van dezelfde indieners stelt voor in de voorgestelde tekst van artikel 13, §2, punt 2° te vervangen door wat volgt:

“2° iedere persoon, zijn lasthebbers of aangestelden die, buiten de in artikel 47 van de Faillissementwet van 8 augustus 1997 of een gelijkaardige wetgeving in de lidstaat van vestiging toegelaten gevallen, diensten van private arbeidsbemiddeling verrichten op het moment dat het bureau in staat van faillissement of in staat van kennelijk onvermogen verkeert, of dat het bureau het voorwerp uitmaakt van een procedure tot faillietverklaring;”.

Amendement nr. 35 van dezelfde indieners stelt voor in de voorgestelde tekst van artikel 13, §2, een punt 19° toe te voegen, dat luidt als volgt:

“19° het bureau, zijn lasthebbers of aangestelden die de werknemer niet behandelt op een objectieve, respectvolle en niet-discriminerende wijze.”.

De heer *Jan Laurys* verklaart dat al deze amendementen samenhangen met eerder aangenomen amendementen bij de artikelen 5 en 24.

Deze amendementen worden aangenomen met 8 stemmen voor, 1 tegen bij 2 onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor 1 tegen bij 2 onthoudingen.

Artikel 32 tot 34

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd. Ze worden aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Artikel 35

Amendement 36 van de heer Matthias Diependaele e.a. stelt voor dit artikel te vervangen door wat volgt:

“Art. 35. In artikel 17 van het decreet van 8 mei 2002 houdende evenredige participatie op de arbeidsmarkt, vervangen bij het decreet van 9 maart 2007, wordt de zinsnede “een administratieve geldboete worden opgelegd van 200 tot 2000 euro” vervangen door de zinsnede “een administratieve geldboete worden opgelegd van 250 tot 2500 euro”.”.

De heer *Jan Laurys* verwijst naar de motivatie die hij heeft gegeven bij amendement nr. 31.

Dit amendement en daarmee de nieuwe tekst van het artikel wordt aangenomen met 8 stemmen voor, 1 tegen bij 2 onthoudingen.

Hoofdstuk 7. Slotbepalingen

Artikelen 36 tot 38

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen geformuleerd. Ze worden aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

IV. TWEEDE LEZING

Voor de eindstemming vraag mevrouw *Patricia Ceysens* een tweede lezing conform artikel 68, punt 1 b), van het reglement.

Het reglement bepaalt dat bij de tweede lezing die door een lid wordt gevraagd, alleen artikelsgewijs beraadslaagd en gestemd wordt over de verworpen artikelen of aangenomen amendementen en over de nieuwe amendementen die uit de verwerping of aanneming voortvloeien en die tot doel hebben de tekst qua vorm en onderlinge samenhang van de artikelen te verbeteren. Over alle andere nieuwe amendementen kan niet worden beraadslaagd of gestemd.

Artikel 5

Mevrouw *Patricia Ceysens* zegt dat door het aannemen van amendement nr. 6 van de meerderheidsfracties, waarbij punt 2° met de bepaling over het financieel onvermogen werd geschrapt, er een belangrijke verbetering aan de oorspronkelijke tekst is aangebracht. Het geheel van het artikel blijft voor de spreker echter problematisch, omdat er nog bepalingen over de gedragscode en kwaliteits- en deskundigheidseisen in staan. Mevrouw *Ceysens* zegt dat minister *Van Quickenborne* op het federale niveau al heel wat inspanningen heeft gedaan voor administratieve vereenvoudiging. Ze is van oordeel dat allerhande formalistische bepalingen het moeilijker maken voor mensen om hun plaats op de arbeidsmarkt te verwerven. De hier voorgestelde regeling is voor haar een stap terug.

De heer *Chris Janssens* zegt dat de bepaling over de gedragscode een te ruime delegatie aan de Vlaamse Regering geeft.

Minister *Philippe Muyters* herhaalt zijn argumentatie dat het niet invoeren van een registratieregeling een zeer belangrijke stap is in het wegwerken van heel wat administratieve rompslomp voor de bedrijven. De gedragscode is niet iets nieuw, want die staat al in de bestaande regelgeving. Tegenover het wegvallen van de registratieregeling is het nodig zaken als de gedragscode en kwaliteitsvereisten in het decreet op te nemen.

Artikel 9

Mevrouw *Patricia Ceysens* zegt dat de bepaling over het vermelden van het erkenningsnummer bij de externe communicatie in punt 5° van §2 er ook na amendering in is blijven staan. De Vlaamse Regering kan nu bepalen wat er precies onder externe communicatie moet worden verstaan. Het vermelden van het erkenningsnummer was beter beperkt tot de formele documenten.

Artikel 23, 24, 31, 35

Bij deze artikelen worden geen opmerkingen meer gemaakt.

V. EINDSTEMMING

Voor de eindstemming worden door mevrouw Patricia Ceysens en de heer Filip Watteeuw schriftelijk reflectienota's aangekondigd.

Het ontwerp van decreet wordt ten slotte aangenomen met 8 stemmen voor, 3 tegen bij 1 onthouding.

Patricia CEYSENS,
voorzitter

Jan LAURYS,
verslaggever

Gebruikte afkortingen

Federgon	Federatie van Partners voor Werk
IAO	Internationale Arbeidsorganisatie
LIMOSA	Landenoverschrijdend Informatiesysteem ten behoeve van MigratieOnderzoek bij de Sociale Administratie
pps	publiek-private samenwerking
RIA	reguleringsimpactanalyse
SERV	Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
VDAB	Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding